

TÂNĂRUL CREȘTIN DIN BISERICĂ ȘI ARMATĂ

INTRODUCERE

Potrivit învățaturii Evangheliei, creștinul tânăr poartă cu sine amprenta vieții veșnice în măsura cultivării virtuților creștine. Întâlnim în societate tineri de diferite caractere umane și diverse pregătiri educaționale dobândite datorită familiei, Bisericii, școlii și a societății în care s-au format și trăiesc.

Privind în ansamblu societatea românească și lumea, observăm că sunt mulți tinerii în sfera de activitate a Bisericii și a Armatei, însă foarte mulți sunt în afara lor din diverse motive cunoscute și mai puțin cunoscute.

Mântuitorul Iisus Hristos, întemeietorul Bisericii și Slujitorul ei, a avut o grijă deosebită față de tineri și copii, atitudini și acțiuni ce reies din Sfintele Evanghelii.

Învierea lui Lazăr (cf. Ioan 11), a fiului văduvei din Nain (cf. Luca 7, 11-16) și a ficei lui Iair (cf. Matei 9, 18-26), sunt câteva mărturii ale preocupării, prețuirii și dragostei Fiului lui Dumnezeu pentru tineri, care de fapt sunt și simbolul vieții veșnice.

„(...) Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor” (Matei 19,13-14) descoperă purtarea de grijă a lui Hristos față de toți oamenii, fie că sunt copii, tineri sau vârstnici, fiind atent la nevinovăția, bunătatea, simplitatea, neputința, credința și dragostea lor.

Aceeași atenție o acordă tânărului bogat care L-a întrebat: „Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” (Matei 19,16). Gândurile la viața nesfârșită, frământările lăuntrice și dorul după eternitate sunt proprii tinerilor și nu numai.

El, Hristos este viața lumii (cf. Ioan 14,6), El este „viața cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul (...). Rămâneți întru Mine și Eu întru voi. Precum mlădița nu poate să aducă roade de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți întru Mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne întru Mine și Eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 1-5).

Apostolii pe care i-a ales au rămas fideli cuvintelor și îndrumărilor Învățătorului Iisus Hristos, printre ei aflându-se și cel mai tânăr ales, Sfântul Evanghelist Ioan, teologul iubirii dumnezeiești (cf. Ioan 21, 20-25).

Iisus Hristos, izvorul harului a transmis Bisericii, ucenicilor și urmașilor viață, har, daruri supranaturale și putere pentru ca lumea „viață să aibă și din belșug să aibă” (Ioan 10,10).

Așadar, toate poruncile și învățăturile din Evanghelie nu se pot împlini cu adevărat fără ajutorul celui care este conținutul Evangheliei, Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care a

spus: „(...) și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,20). Este împreună cu clerul, cu copiii, tinerii și vârstnicii botezați în numele Lui și al Preasfintei Treimi.

Desigur că omul, tânărul, dorește să-L cunoască pe Dumnezeu din ceea ce îi oferă contextul în care trăiește: Sfânta Scriptură, Tradiția Bisericii, cultul Bisericii, împrejurările sau încercările vieții.

Familia, Biserica, Școala și mediul înconjurător sunt mijloacele care îi dau posibilitatea tânărului creștin să cunoască mai mult din istoria relației unui popor și a lumii încreștinate, cu Dumnezeu. Cunoașterea aceasta poate fi bucuroasă sau dureroasă, dramatică și palpitantă, frumoasă și luminoasă.

Mai mult decât atât, este legătura lui Dumnezeu cu fiecare creștin, cu fiecare om și din cunoașterea aceasta personală se ajunge la cea mai profundă și existențială teologie și anume faptul că Dumnezeu ne iubește chiar și atunci când ne încercă.

Pentru a ajunge un tânăr la aceasta stare, este nevoie de o educație creștină a trupului, care este „*Templu al Duhului Sfânt*” (I Corinteni 6,19), dar și un „colaborator al omului”¹, după cum ne spune Sfântul Vasile cel Mare și subscriu și ceilalți Sfinți Părinți. De asemenea tot ei spun că trebuie avută în vedere educația sufletului, a virtuților și a voinței pentru o formare în virtuți a tinerilor creștini².

RESPONSABILIZAREA PĂRINȚILOR ȘI A COPIILOR PRIN EDUCAȚIE

Sfântul Ioan Gură de Aur face apel la responsabilitatea părinților: „Auziți acestea, voi, părinților. Creșteți pe copiii voștri întru

învățătura și certarea Domnului, cu multă băgare de seamă. Tinerețea este sălbatică, având nevoie de mulți purtători de grijă, dascăli, pedagogi, îngrijitori, de mulți hrănitori. Este de dorit, deci, ca după atâtea necazuri, să poată fi stăpânită (...). Să nu-i lăsăm să facă din cele plăcute și vătămătoare, și nici ca unor copii să le facem totdeauna pe placul lor, ci mai cu seamă să-i ținem în întreaga înțelepciune și cumpătare, fiindcă abuzul de acestea pierde tinerețea mai mult decât orice”³.

Până nu înțelege iubirea lui Dumnezeu, chiar și atunci când trece prin greutăți, tânărul n-a înțeles nimic din învățătura Bisericii. Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l învețe este relația foarte apropiată cu Hristos (prin Botez, Mirungere, Spovedanie și Euharistie), care l-a chemat pentru că l-a preferat, dar l-a preferat nu pentru că este mai bun decât altul, deoarece sunt o mulțime de oameni mai buni decât noi care suntem slujitorii lui Hristos, și sunt o mulțime de tineri mai buni decât cei care studiază teologia în Seminarul Teologic sau Facultatea de Teologie, însă îi preferă pe unii tineri râvnitori și jertfelnici care se regăsesc în Biserică drept mărturisitori ai adevărului revelat.

Când Dumnezeu te preferă, te îndatorează. A preferat pe Saul din Tars, care a fost prigonitorul Lui, dar l-a chemat și a făcut dintr-un prigonitor cel mai mare misionar. Sfântul Pavel a devenit cel mai mare misionar pentru că s-a simțit îndatorat, pentru că nu merita să fie chemat la apostolat. De altfel și ceilalți apostoli n-au meritat să fie apostoli, pentru că nu au fost cei mai pregătiți și înțelepți oameni ai vremii lor, ci doar simpli pescari (Petru, Andrei, ș.a.). Ar fi putut Hristos să îi aibă ucenici pe Platon, Aristotel sau Socrate, dar i-a ales pe Apostolii aceștia tocmai pentru că

nu se aștepta nimeni că îi va alege, pentru ca să ne arate că El poate prefera, poate îndatora (cf. Matei 4,19 „*Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni*”), iar cel ce se simte iubit fără să merite, acela devine mare misionar al iubirii lui Dumnezeu.

Harul, voința, căutarea și pocăința îi pot readuce pe tinerii rătăciți în Biserică.

Spunea mitropolitul Nicolae Mladin că „tinerețea este forța de înnoire permanentă a neamurilor și a istoriei, înnoire prin ideal, înnoire prin jertfă”⁴.

Tineretul diferă de la o religie la alta, de la o țară la alta, de la sat la oraș etc., însă are în comun căutarea (cf. Marcu 10,17-27); căutarea adevărului, căutarea valorilor spirituale, culturale, căutarea împlinirii ș.a. Atunci când nu găsesc ceea ce caută sau nu sunt mulțumiți de ceea ce află în societate, se orientează spre alte zone, sau alte domenii ale vieții publice.

Diferența dintre tineri este dată de mediul în care trăiesc, învață și muncesc. În fiecare țară, localitate sau societate sunt și tineri buni și tineri răi. Am dori să existe numai tineri credincioși, buni, educați, însă nu totdeauna familia, școala și societatea reușesc să îi aducă și să îi păstreze la standarde înalte. Criza economică, criza familiei creștine, migrația, criza moral - spirituală a lumii în care trăim, creează multă sărăcie, disperare, confuzie, relativism moral și spiritual, precum și îndepărtarea de Dumnezeu și de Biserică. Pierderea identității etnice și spirituale a tinerilor provoacă devalorizarea vieții, rătăcirea prin lume și lipsa sensului existenței.

„Trăim sub impresia prăbușirii iremediabile, dar și cu senzația că din ruinele cataclismelor contemporane se va făuri o nouă lume. Tinerețea nu poate trăi fără această perspectivă înnoitoare: ea

vrea să lupte pentru un veac nou. Și o nouă primăvară se anunță de acum peste obosita, epuizata, bătrâna Europă. Dar de unde și cum? (...). Cu alte cuvinte este nevoie de o nouă religie (oare islamul? n.n.). Și într-adevăr veacul nostru este chinuit mai mult ca oricând de problematica religioasă și, cu el, tineretul⁵.

Observăm cât de mult se pune accentul pe religie în lume, pe originea religioasă și importanța ei în contextul desfășurării ostilităților dintre civilizații și tradiții. Cu toate aceste nădăjduim, așa cum spunea distinsul teolog și mitropolit Nicolae Mladin că, „creștinismul nu și-a epuizat forțele creând civilizația europeană, peste care se apleacă tristeți de amurg tomatec. El este mai presus de fatalitatea ciclurilor istorice, nu o religie produs al unui anumit spirit sau al unei anumite epoci, ci o religie în care însăși veșnicia s-a turnat în vasul istoriei, ca să fructifice istoria până la sfârșitul veacurilor, ca să rodească alte și alte cicluri de cultură și civilizație (...).

De aceea, misiunea generației tinere, mai mult ca oricând astăzi, este regenerarea prin Creștinism. Tinerețea să devină receptacol pur și luminos al adevărului divin, al desăvârșirii creștine, al iubirii lui Hristos, al jertfei creștine. Numai în duhul Creștinismului, duhul iubirii lui Dumnezeu și om, se poate plăsmui o societate mai bună, mai nobilă, mai dreaptă, mai aproape de cer⁶.

În demersul lor spiritual, tinerii ar trebui să caute și să înțeleagă, că creștinismul nu este o religie, ci este viață din viața Fiului lui Dumnezeu. *Nașterea Lui în istorie, moartea, învierea și înălțarea* dovedesc faptul că Iisus Hristos nu a întemeiat o nouă religie, ci a recreat lumea chemând-o la viața veșnică: „*Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască*

pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis” (Ioan 17,3).

În acest sens Sfântul Voievod Neagoe Basarab îl învăța pe fiul său Teodosie pentru viața religioasă, dar și pentru a fi conducător de oști, precum și pe alți tineri: „Pentru aceea, frații mei, nu vă împleteciți în lucrurile lumii aces-teia, ca să puteți spăsi, ci vă țineți de dreptate, și de adevăr, și de dragoste, de frica lui Dumnezeu. Fie-ți drag de a te ruga de-a pururea, și ți se va lumina inima, și va vedea pe Dumnezeu⁷.

Dincolo de zbuciumul vieții, de visurile neîmplinite de mentalitatea modernă (bolnavă, afectată, degradată), tinerețea în Biserică și Armată este optimism, generozitate, ideal, dăruire, puritate și înviere. Tinerii trebuie să înțeleagă că iubirea de Dumnezeu și de oameni se naște din și prin rugăciune, așa după cum zice și Sfântul Isaac Sirul.

Rugăciunea poate fi manifestată în diferite forme sau limbaje: cultic, personal, cultural, filantropic și social.

În conferința intitulată „Tineretul și rugăciunea”, mitropolitul Nicolae Mladin distinge în viața tinerilor care trec prin crize intelectuale și morale, trei forme de rugăciuni experimentale: „rugăciunea căutării” (cf. Luca 15, 11-32) *Pilda Fiului Risipitor*; „rugăciunea contemplativă”, prin care sufletul admiră Frumusețea necreată și „rugăciunea încrederii în Dumnezeu, a comuniunii cu Hristos, prin care El devine împreună - luptător și căpetenie, și noi împreună biruitori cu El⁸.

În condițiile în care unii tineri afectați de anumite concepții filosofice sau exemple demoralizatoare din societate se îndoiesc de necesitatea, puterea și folosul rugăciunii, rugăciunile Bisericii, ale părinților, ale prietenilor îi ajută în

regăsirea lor, în restaurarea vieții subjugate de plăceri, patimi și lume.

Din experiența Bisericii și a familiei creștine învățăm că, „rugăciunea este adevărata putere formativă a tinereții, pentru că ea coboară pe Dumnezeu în suflet, pe Dumnezeu cel ce creează și plămăiește toate⁹.

Atmosfera din familia creștină, exemplul personal al părinților (rugăciunea, mersul la biserică, postul, dragostea, credința, faptele bune) contribuie decisiv la formarea tinerilor. Aici învață să fie altruști sau egoști. Părăsirea familiei poate însemna abandonarea practicilor și învățăturilor sănatoase dobândite în acest mediu și alegerea unei modalități noi de viață inspirată de practica grupului de prieteni și cunoscuți în care a intrat.

De aceea dialogul dintre părinți și adolescenți, dintre preotul duhovnic și tineri trebuie intensificat și canalizat pe problemele reale cu care se confruntă ei. Deja pentru mulți tineri creștini reprezintă un mare efort să trăiască printre colegii lor care contestă învățătura Evangheliei și a Bisericii, care refuză să-și păstreze fecioria până la căsătorie.

Apoi parohia are responsabilitatea integrării tinerilor în Biserică prin încurajare, ajutor și implicare în activități care să creeze mulțumirea sufletească și atmosfera frățască. Slujitorii Armatei trebuie să vină în sprijinul tinerilor în aceeași manieră.

Libertatea, televizorul, divorțul, migrația, internetul, societatea confuză și secularizată oferă tinerilor oportunități în manifestarea răzvrătirii, a indiferenței față de religie, Biserică, moralitate și valorile socio-creștine.

Permisivitatea societății, modelele negative și perversiunile acceptate și justificate, legile imorale și

nefirești promovate nasc în inimile tinerilor indiferența la chemarea lui Hristos și a Bisericii Lui.

Ateismul și indiferența religioasă, bolile care macină sufletele oamenilor, prind toate mai adânci rădăcini în conștiința tinerilor.

Manipularea tinerilor și intoxicarea lor cu minciuni de către unele instituții și persoane, apoi drogurile și alcoolismul împreună cu cele subliniate mai sus provoacă manifestări de genul celor ce au fost experimentate în octombrie - noiembrie 2015 la București și în alte orașe, când în general „tinerii” au strigat: „Vrem spitale, nu catedrale”.

Unde se regăsește cel mai bine un tânăr, bolnav în spital sau sănătos și în stare de vindecare în Biserică?

Ce bine ar fi dacă am reuși, noi clerul să-i facem pe acești tineri să guste din bucuria întoarcerii *fiului risipitor la Tatăl*, adică la relația de iubire cu Dumnezeu!

Biserica noastră are mijloace de reintegrare a tinerilor afectați de alcool, droguri, prostituție și tehnica internetului, însă ele nu sunt suficiente. Este necesară o mai mare implicare și alocare de resurse umane și materiale pentru recuperarea și reintegrarea lor în Biserică și societate.

Am văzut de exemplu în Italia (Milano), cum preoți și persoane abilitate se ocupau în centre special amenajate de reabilitarea și însănătoșirea celor ce folosiseră droguri, a celor care săvârșiseră crime și alte fapte penale, urmând o perioadă de detenție, după care erau preluați și ajutați în procesul de vindecare și integrare în societate. Este o lucrare foarte grea, dar necesară, mai ales că sunt mulți tineri răătăciți pe căile păcatului, plăcerilor și ale practicilor imorale și inumane.

Păstorii, după cum ne învață

și ne îndeamnă Mântuitorul nostru Iisus Hristos, trebuie să caute aceste oi rătăcite și să le aducă sau readucă în staulul spiritual al Bisericii (cf. Ioan 10, 1-14).

Conlucrarea preotului cu familia creștină ce are astfel de cazuri, dar și cu factorii sociali ce au responsabilități în domeniul medical și socio-uman, ar conduce la o împușinare a tinerilor afectați și derutați de la calea adevărului și a vieții sănătoase. Slujitorii Bisericii au o datorie și responsabilitate foarte importantă în acest proces de recuperare și restaurare a persoanelor umane.

RĂSPUNSUL TINERILOR LA CHEMAREA BISERICII

Iată ce spune o elevă de clasa a VII-a într-un moment de reflecție, înțelegere și responsabilitate: „Tineretea este perioada în care greșim fie din inconștiență, fie din neștiință. Ce face societatea pentru a avea tineri curați, buni și frumoși? Știm cu toții: ne îndeamnă prin reclame ispititoare și promițându-ne fericirea. Odată căzuți în astfel de capcane, devenim ținta criticilor întregii societăți, care nu face decât să ne judece. Prin participarea la ora de religie, prin tot felul de activități la biserică și alături de duhovnicii noștri, noi descoperim că singura instituție care ne iubește așa cum suntem, care ne acceptă fiecare nelămurire și întrebare este Biserica! Ea se implică în îndreptarea greșelilor noastre, ne învață să ne găsim liniștea sufletească, ne arată că suntem mai mari în genunchi, la rugăciune. Biserica ne ajută să găsim răspunsuri, chemând harul lui Dumnezeu ce luminează mintea și înviorează puterile sufletești. Biserica te atrage în iubire te face să oferi iubire. Bineînțeles că orice om va căuta să

fie iubit și înțeles, nu păcălit și apoi judecat de judecători mincinoși. De aceea eu iubesc Biserica, pentru că acolo este Dumnezeu”¹⁰.

Povățuiți de părinți și ajutați de preoți și cadrele didactice, „tinerii vor învăța să aleagă din mediul înconjurător ceea ce este folositor, apoi să rezolve problemele vieții și să nu alunece pe calea vieții dezordonate și deteriorate.

Părintele Mihai Ios, la o conferință cu tinerii, pune accentul pe acest dar al omului, de a alege între bine și rău și spunea că, „cea mai mare ispită care îi paște pe tineri, și nu numai, este alegerea, cu obstinație și cu prioritate, a facilului, a ceea ce e mai ușor, mai la îndemână, mai accesibil. Există o avalanșă de opțiuni care se intersectează cu tânărul contemporan, asaltându-l cu o nedisimulată agresivitate cosmetizată în ceea ce numim astăzi provocări ale tineretului”¹¹.

Ispitele modernismului pentru tineri și creștini în general sunt diverse, de la cele amintite mai înainte, până la producțiile cinematografice care desfigurează sau schimonosesc adevărul istoric despre persoana divino-umană a lui Iisus Hristos, romanele care pun la îndoială existența lui Dumnezeu, documentele așa zis științifice, descoperite de către cercetători și care pretind a conține o altfel de viziune asupra Evangheliilor, precum și alte argumente cu privire la viața pământească și existența lui Iisus Hristos și a Bisericii, apoi atacurile mediatice la adresa Bisericii lui Hristos, a negării ei și a valorilor perene pe care le promovează și prezentarea într-o formă atractivă și amăgitoare a existenței lumii fără Creator.

Modul de gândire al elevei prezentat mai sus, precum și alte exemple de acest gen din viața elevilor și a tinerilor, ne dau speranța

într-o păstrare sănătoasă a credinței creștine a neamului românesc.

Asociațiile organizate de tinerii creștini în țara noastră (*Asociația Studenților Creștin - Ortodocși Români, Liga Tinerilor Creștin - Ortodocși Români, Asociația Tineretului Ortodox Român, Asociația Medicilor și Farmaciștilor Ortodocși Români* etc.), contribuie permanent la formarea spirituală a tinerilor, precum și la păstrarea și aprofundarea tradiției Bisericii Ortodoxe.

Împreună cu Domnul Prof. Univ. Dr. Valentin Ciorbea de la Universitatea „Ovidius” din Constanța, am înființat la Mănăstirea Dintr-un Lemn (Vâlcea), „Centrul de cercetare a conlucrării Bisericii Ortodoxe Române cu Armata României «General Paul Teodorescu»”, tocmai pentru a pune în evidență contribuția celor două instituții la istoria, dezvoltarea și binele poporului român.

Aducem în atenție din nou modul în care gândesc și privesc tinerii viața și lumea de azi: „Trăim o perioadă de criză spirituală. Tot mai des, societatea, bazată pe nisipul mișcător al materialismului și al non - valorilor încearcă înlăturarea lui Dumnezeu din viața oamenilor și transformarea tinerilor într-o masă ușor de manipulat, prin scoaterea orei de religie din școli (...). Așadar, ora de religie este cea care, alături de familie și de Biserică, îi învață pe copii că Dumnezeu este iubire și Libertate, sădind în sufletele lor duhul dragostei de Ziditor”¹², spune Ana Maria Fotache de la Colegiul Național „Vasile Alecsandri” din Galați.

O altă tânără, Gabriela Gabor, vede în Biserică locul unde tinerii se pot regăsi și pot lucra la propria viață: „Toți tinerii ar trebui să înțeleagă că Biserica este un loc intim, unde inima cu toate gândurile și frustrările sale se întâlnește

cu Dumnezeu (...). Biserica și credința reprezintă singura cheie de rezolvare a enigmelor tinereții, a temerilor și a incertitudinilor (...). Tinerețea este timpul căutării, al orientării spre adevăr, spre bine și frumos, dar totodată poate fi și timpul multor ispite, primejdii, rătăcirii sau căderi”¹³.

Câtă luciditate, realism și înțelepciune la acești tineri elevi, care au spirit de orientare și raportare la adevăratele valori spirituale și umane!

De aceea, mai menționăm câteva cugetări ale tinerilor de astăzi în care avem nădejdea că vor contribui la schimbarea lumii de mâine în mai bine.

„Biserica și tinerii trebuie să fie împreună, ca tinerii să Îl poată înțelege pe Dumnezeu”¹⁴, spune Bogdan Popa.

„Biserica îi promovează pe tineri și le valorifică munca; îi încurajează și îi implică în diferite activități și proiecte”¹⁵, remarcă Andrada Mortu.

Tinerii elevi se gândesc la rolul Bisericii, dar și la modul în care ei trebuie să se implice în activitățile Bisericii.

„Rolul Bisericii este de a ajuta pe tânărul modern să nu se îndepărteze de Dumnezeu, să-i arate care este adevăratul sens al vieții, iar rolul nostru, al tinerilor, este acela de a învăța cum trebuie să întemeiem familii creștine și să îndrumăm, la rândul nostru, pe ceilalți tineri, pe cale adevăratei credințe”¹⁶, așa crede că este bine o elevă din clasa a VII-a.

Observăm că acești tineri nu doar așteaptă ajutor de la Biserică, ci doresc să fie împreună, parte integrantă a lucrării ei în lume.

„Tinerii sunt importanți precum Biserica: ei au rolul de a promova valorile creștine prin conduita pe care o au în societate, prin exemplul personal și totodată

pot participa la misiunea socială a Bisericii prin acțiuni de voluntariat. Tot tinerii sunt aceia care duc mai departe tradițiile și obiceiurile creștin - ortodoxe”¹⁷, subliniază Maria Tudorache din clasa a IX-a.

Adeseori tinerii sunt catalogați de către ceilalți ca fiind o generație bună sau rea în funcție de experiența personală a fiecăruia. Este greu să prezinți asemenea concluzii în condițiile în care există o diversitate de tineri de la orașe și sate, bogați sau săraci, educați sau needucați, cu șanse și fără șanse în dezvoltarea personală, participanți la cultul Bisericii sau ținuți în *capcanele* familiei și ale societății nepracticante a vieții religioase.

Prezentăm un alt exemplu, despre modul în care o tânără elevă privește viața tinerilor în contextul social de astăzi: „Se spune de foarte multe ori că generația actuală de tineri este mai rea decât cele de până acum. Dar «rea» este un cuvânt prea dur. Dacă îi lipsește ceva generației noastre, cu siguranță nu este bunătatea, logicul antonim al răutății, ci înțelegerea celor mai mari față de ea. Nicio generație nu e bună sau rea, cum nici un om nu e bun sau rău. O faptă poate să fie bună sau rea, un moment sau un gând, dar niciunul dintre acestea nu definește într-un tot un om. Din punctul meu de vedere, cei mai puțin îndreptățiți să fie numiți astfel sunt tinerii, care sunt în plin proces de formare a personalității și nu se poate vorbi deci de lucruri categorice și definitive în cazul lor (...). Tinerii cu nevoie să li se îndrepte pașii pe cale ce mântuitoare în spiritul dragostei, au nevoie să li se arate că sunt importanți, să li se dea nădejde în problemele de orice fel. În acest demers, pe lângă familie, de la care provin bazele personalității - prin moștenire genetică sau prin imitație -, slujitorii Bisericii sunt cei

care, în calitate de părinți spirituali, au datoria păstoririi tinerelor vlăstare ale Viței, Care este Hristos (...). Dumnezeu lucrează în chip nevăzut prin persoana preotului duhovnic, devenit pentru adolescenți un stâlp de sprijin, un părinte iubitor, care știe să-i aducă pas cu pas pe calea mântuirii¹⁸.

În fața unor astfel de mărturii, bucuria familiei crește, iar nădejdea Bisericii sporește, că Dumnezeu va purta în iubirea Sa nemărginită fiecare generație de tineri creștini.

CONCLUZII

Lumea în care trăim este frumoasă și bună (cf. Facere 1, 1-31), pentru că așa a zidit-o Dumnezeu. După aceea, intervenția omului în lume nu a fost întotdeauna de împreună - creator și slujitor cu Dumnezeu.

Civilizația și știința au dus de multe ori la autonomia și autosuficiența umană și la emanciparea de sub poruncile date de Dumnezeu, fiind considerate adeseori insuportabile și povară în calea satisfacerii egoismului și plăcerilor.

Schimbările sistemului politic (democrație, comunism, capitalism, etc.), reformele sociale, reformele din învățământ (dar și din alte domenii) din ultimii 25 de ani au bulversat și au afectat modul de educație și pregătire al tinerilor pentru viața socială.

Experimentele și experiențele prin care au trecut generațiile de tineri ar trebui să determine o reflecție și atitudine serioasă și constructivă a celor care conduc destinele unui popor.

Să nu uităm că „tineretul este cel dintâi și cel mai propriu și pentru această luptă a sufletului contra tuturor vrăjmașilor văzuți și nevăzuți ai creștinismului și ai vieții creștine¹⁹.

După cum vedem, Biserica Ortodoxă este acoperământ și model de lucrare pentru oameni în lume spre care se pot orienta tinerii.

Însă, „pentru tineretul nostru, Biserica nu este un simplu monument venerabil al trecutului cultural, ci puterea învăluitoare care integrează acest tineret peste ruptura veacului al XIX-lea falimentar, în ființa de totdeauna a neamului românesc. Ea este totodată

mare liman unde sufletele biciuite de furtună ancorează în certitudinea metafizică a credinței²⁰, ne spunea Nichifor Crainic.

Fiecare tânăr creștin are trebuință de disponibilitate și de chemare, de pregătire și răspuns bun la glasul conștiinței și al iubirii divine. Armata României prin disciplina și educația promovată ajută tinerii în evoluția lor benefică în societate.

Așadar, tinerii de astăzi au unde se regăsi și să primească lumină în activarea pentru bunul mers al vieții. Biserica este deschisă, iar slujitorii ei au mijloacele necesare în vederea înălțării fiecărui suflet în lumina cunoașterii, a experiențelor și împărtășirii din Trupul tainic al Domnului Iisus Hristos.

THE YOUNG CHRISTIAN FROM THE CHURCH AND FROM THE ARMY

Abstract: The present study invites to a general perspective upon the Christian young people from the Romanian society, from the Church and from the army, and not only, and to know their human and spiritual traits, as also their searching for understanding God, the Church, and the world. Thus, starting from the love of the Son of God, Jesus Christ, manifested by Him towards children and young people, we can understand the care of the Church and of the Church's ministers, for cultivating the Christian virtues into the young people, together with the family, the school, and the army. There are differences amongst the young people, depending on the social environment they live in, on the education they have received, and to the extent they let themselves be influenced by society and manipulated by it. The parish's involvement, and the military schools' involvement, in the preservation of in the recovery of the young Christians, it must be a permanent and fruitful preoccupation. The witness of the students and of the young people about the role of the Church in their lives, it represents the result of the Christian education they have received within their families, and the result of the full of love and work responsibility, of the (military) clergy, of the society, and of the military schools.

Keywords: army, Church, Christian, equilibrium, young people.

- [1] Preot Profesor Ioan G. Coman, *Frumusețile iubirii de oameni și spiritualitatea patristică*, Editura Mitropolia Banatului, Timișoara, 1988, pp. 41-42.
- [2] *Ibidem*, pp. 45-50.
- [3] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Tâlcuiri la Epistola Întâi către Timotei a Sfântului Apostol Pavel*, prefață de pr. prof. dr. Vasile Gordon, Edit. Nemira, București, 2005, p. 97.
- [4] Mitropolitul Nicolae Mladin, *Tineretul și creștinismul*, în volumul „*Tinerete și înviere*”, de Nicolae Mladin, Nichifor Crainic, Spiridon Căndea, Emilian Vasilescu, Edit. Omniscop, Craiova, 1999, p. 97.
- [5] *Ibidem*, p. 107.
- [6] *Ibidem*, p. 109.
- [7] *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*, Prefață de N. Iorga, Ediție îngrijită și referințe critice de Teodor Vărgolici, Edit. Gramar, București, 2010, p. 105.
- [8] Mitropolitul Nicolae Mladin, *Tineretul și rugăciunea*, în *op. cit.*, p. 26.
- [9] *Ibidem*.
- [10] Diana Dumitru, *Școala Gimnazială „Ion Băncilă” din Brăila, Biserica te atrage cu iubire și te face să oferi iubire*, în vol. „*Hristos în căutarea tânărului și tânărul în căutarea lui Hristos*”, Edit. Arhiepiscopiei Dunării de Jos, Galați, 2016, pp. 204-205.
- [11] Pr. Mihai Iosu și Pr. Constantin Necula, *Tinerii și ispitele modernismului*, Edit. Agnos, Sibiu, 2008, p. 37.
- [12] Ana Maria Fotache, *Clasa a XII-a, 98% dintre elevi au ales «cuvintele vieții veșnice»*, în vol. „*Tineretea - o contagioasă tendință de aspirație la absolut*”, Edit. Arhiepiscopiei Dunării de Jos, Galați, 2016, pp. 27-29.
- [13] Gabriela Gabor, *Clasa a XII-a, în Educarea tinerilor, Cartea Creștinismului ar trebui să fie...*, în *op. cit.*, pp. 24-26.
- [14] Bogdan Popa, *Biserica și tinerii trebuie să fie împreună*, în vol. „*Hristos în căutarea tânărului...*”, p. 211.
- [15] Andrada Mortu, *Biserica îi promovează pe tineri*, în *op. cit.*, p. 215.
- [16] Andreea Moldoveanu, *Rolul Bisericii de a-i arăta tânărului car este adevăratul sens al vieții*, în *op. cit.*, p. 223.
- [17] Maria Tudorache, *Tinerii pot participa la misiunea socială a Bisericii*, în *op. cit.*, p. 225.
- [18] Elena Cristina Terente, *O armată de tineri gata să cucerească viața*, în *op. cit.*, pp. 232-234.
- [19] Spiridon Căndea, *Apostolatul tinereții*, în vol. „*Tinerete și înviere*”, p. 50.
- [20] Nichifor Crainic, *Tineretul și creștinismul*, în *op. cit.*, p. 63.